

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **A.G.**, zastoupené: Asociací pro právní otázky imigrace,a.s.,IČ: 26555191, Moravská 9, Praha 2, P.O.Box 16, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.8.2010,č.j. OAM-387-6/SŘ-2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Včas podanou žalobou Městskému soudu v Praze se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví, kterým bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie letiště Praha - Ruzyně ze dne 28.5. 2010 č.j. CPR - 1671-11/PŘ - 2010-004112 tak, že žalobkyni bylo uloženo podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 8 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců ve znění platném v době vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území byla stanovena na 5 měsíců, a to oproti původně stanovené době orgánem prvního stupně na 8 měsíců. V ostatním zůstalo odvoláním napadené rozhodnutí bez změny.

Žalobkyně v prvním žalobním bodu tvrdí, že byla napadeným rozhodnutím zkrácena ve svých právech a namítá, že došlo k porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu (zákona č. 500/2004 Sb.), neboť v rozhodnutí není uvedena informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami žalobkyně, ani proč odvolací orgán považoval předložené námitky za nedůvodné nebo z jiného důvodu se jimi nezabýval. V daném případě jedinou konkrétní námitkou, kterou žalobkyně v odvolacím řízení uplatnila, a to v doplnění odvolání z 15.6.2010, byla námitka místní nepříslušnosti Policie ČR k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobkyně uvedla, že na území České republiky resp. v tranzitním prostoru letiště se nikdy nenacházela neoprávněně, neboť občané

Arménie nepotřebují pro pobyt v tomto prostoru vízum. Pravomoc rozhodnout o jejím vyhoštění tak mělo pouze Švédsko, na jehož území pobývala i po uplynutí doby platnosti víza k pobytu.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí však není ani zmínka o tom, jak se žalovaný správní orgán s tímto argumentem vypořádal, zda jej považoval za nedůvodný a proč. Z rozhodnutí není rovněž zřejmé, proč se žalovaný, pokud námitky žalobkyně nepovažoval za důvodné, rozhodl přistoupit ke snížení doby, po kterou žalobkyně nesmí na území ČR vstoupit a proč v tomto ohledu považuje za přiměřenou dobu 5 měsíců a nikoliv v 8 měsíců, jak bylo stanoveno v původním rozhodnutí. Z uvedených důvodů proto považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Druhou žalobní námitkou se žalobkyně dovolává čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod s tím, že na letiště Praha-Ruzyně přicestovala 27.5. 2010 pravidelnou linkou ze Švédska s úmyslem pokračovat dál nejbližším spojením do Arménie, hodlala se tak zdržovat na území ČR pouze v rámci tranzitního prostoru letiště a po dobu nezbytně nutnou k vyčkání na letadlo do země původu. Česká republika tak nebyla zemí cílovou, ale pouze k tranzitní.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení ES č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (dále jen "vízový kodex") musejí mít státní příslušníci třetích zemí letištní průjezdní vízum pro průjezd přes tranzitní mezinárodní prostory letišť, která se nachází na území členských států EU, v zásadě jen tehdy, jedná-li se o občany zemí uvedených v příloze IV vízového kodexu. Na tomto seznamu však Arménie nefiguruje a žalobkyni není ani známo, že by k uložení povinnosti občanů Arménie obstarat si letištní průjezdní vízum došlo způsobem předvídaným v čl. 3 odst. 2 vízového kodexu.

Žalobkyně se tak v tranzitním prostoru letiště nacházela oprávněně a Policie ČR pochybila, pokud rozhodla o jejím správním vyhoštění. Pravomoc rozhodnout o vyhoštění mělo pouze Švédsko, na jehož území žalobkyně pobývala i po uplynutí doby platnosti víza (byť pouze proto, že se jí nepodařilo obstarat si letenku zpět do Arménie na dřívější dobu). Švédská policie však o vyhoštění žalobkyně, tím méně zákazu pobytu, nerozhodla a orgány ČR nejsou kompetentní toto stanovisko švédských úřadů měnit. Policie ČR není nadána univerzální jurisdikcí v tom směru, aby mohla penalizovat neoprávněný pobyt, ke kterému došlo na území jiného státu. Ve vztahu k České republice byly všechny požadavky týkající se pobytu v tranzitním prostoru letiště Praha-Ruzyně ze strany žalobkyně splněny, proto žalobkyně navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl oprávněnost námitek uvedených v žalobě s odkazem na obsah správního spisu, předložené rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a zejména rozhodnutí žalovaného, které nebylo podanou žalobou zpochybněno. Poukázal na to, že bylo spolehlivě prokázáno porušení ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně od 15.5.2010 do 27.5.2010 pobývala na území smluvních států po uplynutí doby povoleného pobytu a byla si od samého počátku toho vědoma. Dále žalovaný, jako již i v napadeném rozhodnutí, odkazuje na ust. § 90 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož postup policie při hraniční kontrole a při vycestování z území stanoví přímo předpis Evropských společenství, tj. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15.3. 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (dále jen "Schengenský hraniční kodex"). Podle čl. 5 odst. 1 tohoto předpisu jsou příslušníci třetích zemí povinni mimo jiné mít

platný cestovní doklad, který je opravňuje k překročení hranice a dále vízum, pokud je požadováno na základě nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15.3. 2001. Schengenské vízum opravňovalo žalobkyni k pobytu na území smluvních států v období od 6.5.2010 do 14.5.2010, následně žádné povolení (vízum) od žádného smluvního státu, které by ji opravňovalo k pobytu neobdržela, tedy pobývala na území smluvních států v rozporu s mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána. Pokud žalobkyně v žalobě zmiňuje přílohu č. IV nařízení ES č. 810/2009 ze 13.7. 2009 vízového kodexu /společný seznam třetích zemí/, uvádí žalovaný, že tato příloha se týká pouze zemí, jejichž státní příslušníci mají povinnost při průjezdu přes mezinárodní tranzitní prostory letišť na území členských států mít letištní průjezdní vízum, zde skutečně Arménie uvedena není, tato je však uvedena v příloze I. nařízení Rady č. 539/2001 z 15.3. 2001 jako stát, jehož státní příslušníci jsou povinni mít při překračování vnějších hranic členských států vízum, což je případ žalobkyně. S ohledem na výše popsané skutečnosti je zřejmé, že Policie ČR byla místně příslušná k vydání správního vyhoštění a žalobkyně byla povinna mít příslušné vízum. Z napadeného rozhodnutí je rovněž zřejmé, z jakého důvodu správní orgán snížil žalobkyni dobu, po kterou tato nesmí na území ČR vstoupit, když se dovolává posouzení okolností případu, zejména na závažnost a nebezpečnost jednání žalobkyně a zásady přiměřenosti. Žalovaný se proto nedomnívá, že by došlo k porušení ustanovení správního řádu ani zákona o pobytu cizinců, popřípadě uvedeného článku Listiny, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného setrvala na své námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí s tím, že ke skutečnému zohlednění námitek dochází až ve vyjádření žalovaného v podané žalobě, toto však nemůže zhojit absenci v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o druhý žalobní bod, stěžejní je otázka, zda byl správní orgán první instance vůbec kompetentní k rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně. Žalobkyně trvá na tom, že správní orgán je oprávněn posuzovat pouze nezákonnou činnost žalobkyně (nezákonný pobyt), ke kterému došlo na území České republiky, nikoliv však nezákonnou činnost, ke které došlo na území jiného státu. Tento požadavek vyplývá z teritoriálního charakteru suverenity států jeho jurisdikce (například rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, Banković a ostatní versus Belgie a další státy NATO, č. 52207/99, 12.12. 2001, § 59, kde se uvádí, že /"Jurisdikce státu je zásadně teritoriální"/. Stát je oprávněn postihnout jednotlivce pouze za činy, ke kterým došlo na jeho území a výjimku z tohoto pravidla představuje pouze možnost postihnout vlastní občany za činy, ke kterým došlo mimo toto území (princip personální jurisdikce). O takovou situaci se však v tomto případě nejedná. Žalovaný se pokouší dovodit právní základ pro jurisdikci cizinecké policie z čl. 5 odst. 1 nařízení č. 539/2001. Toto ustanovení, jak je zřejmé z jeho nadpisu, však pouze stanoví podmínky pro vstup občanů třetích zemí na území států EU. V daném případě však není pochyb o tom, že žalobkyně vstoupila do prostoru EU oprávněně mimo jiné s platným cestovním o dokladem, problémem žalobkyně je, že zde neoprávněně pobývala i po skončení platnosti jejího víza. Tento neoprávněný pobyt se týkal území Dánska (v žalobě nesprávně uvedeno Švédsko) nikoli však území České republiky; v České republice žalobkyně nepřekročila hranice tranzitního prostoru letiště Ruzyně a její pobyt v tomto prostoru bez víza byl oprávněný, neboť v souladu s Nařízením č. 810/2009 státní příslušníci Arménie nemusí být pro pobyt v tranzitním prostoru vybaveni žádaným vízem.

Žalobkyně tedy trvá na svém závěru uvedeném žalobě, že rozhodnout o jejím vyhoštění bylo v pravomoci orgánů v Dánsku a tyto orgány toto oprávnění nevyužily a

policie cizinecká České republiky nemůže nahrazovat a nepřísluší jí nahrazovat chybějící rozhodnutí rozhodnutím vlastním. Česká policie nemůže rozhodovat o neoprávněnosti pobytu žalobkyně v jiném státě, tuto skutečnost pak nezpochybňují ani normy práva EU, na které žalovaný ve vyjádření poukázal a které nelze považovat za důvod výkonu extrateritoriální jurisdikce ve vztahu k žalobkyni.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen "s.ř.s."); vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl rozsudkem bez jednání při splnění podmínek ust. § 51 s.ř.s.

O námitkách žalobkyně uvážil takto:

Žalobkyně předně namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů, a dále vznáší klíčovou námitku, že orgány České republiky (Policie ČR a žalovaný) nebyly oprávněny vůbec v jejím případě rozhodnout o správním vyhoštění, když k neoprávněnému pobytu došlo na území jiného smluvního státu a na letišti v Praze –Ruzyni se zdržovala oprávněně.

První žalobní námitku soud neshledal důvodnou. Rozhodnutí žalovaného podle názoru soudu dostatečným způsobem reagovalo na námitku žalobkyně vznesenou až v doplnění odvolání.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a obsahu správního spisu vyplývá (a žalobkyně tento skutkový stav ani nerozporuje), že při hraniční kontrole na mezinárodním letišti Praha-Ruzyně, terminál 2 dne 27.5. 2010 se žalobkyně prokázala cestovním pasem Arménie znějícím na její jméno s uděleným schengenským vízem, typu C, platným od 4.5. 2010 do 27.5. 2010, počet vstupů 1, délka pobytu 9 dní. Z otisku přechodového razítka na straně 14 bylo zjištěno, že žalobkyně vstoupila na území smluvních států Schengenského prostoru dne 6.5. 2010, a tedy povolenou dobu pobytu na území smluvních států překročila a pobývala na území smluvních států od 15.5. 2010 až do 27.5.2010 neoprávněně.

Rozhodnutím orgánu prvního stupně ze dne 28.5. 2010 jí bylo uloženo vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 zákona o pobytu cizinců, s tím že doba, po kterou nelze uložit umožnit vstup na území byla v rozhodnutí stanovena na 8 měsíců .

V odvolání žalobkyně namítla, že nikdy neměla problémy s policií. Rozhodla se strávit dovolenou v Dánsku a Švédsku a veškeré potřebné dokumenty předala cestovní kanceláři v Jerevanu za účelem vyřízení víza. Následně zjistila, že letenky zakoupené u letecké společnosti ČSA nekorespondují s platností uděleného víza a protože změna data na vízu by vyžadovala hodně času požádala o změnu letenek. K jejím dotazům ji letecká společnost informovala, že to není možné, ale že si po zaplacení příslušné částky může ve Stockholmu změnit datum zpětného letu na 27.5. 2010, jak pak zjistila bylo to za vysokou částku. Toho dne jí však v Praze nebylo umožněno pokračovat v cestě do Jerevanu. V doplnění odvolání z 15.6. 2010 pak namítla, že se zdržovala pouze v tranzitním prostoru letiště po dobu nezbytně nutnou na vyčkání odletu a uvedla námitky obdobně popsané v obžalobě s odkazem na na čl. 3 odst. 1 nařízení č. 810/2009 vízového kodexu Společenství.

V tranzitním prostoru se nacházela oprávněně a pravomoc rozhodnout o jejím vyhoštění mělo pouze Švédsko.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uzavřel, že v průběhu řízení o správním vyhoštění bylo nezpochybnitelně prokázáno porušení ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 8 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně pobývá na území smluvních států po uplynutí doby povoleného pobytu, a to od 15.5. do 27.5. 2010, dle její výpovědi do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 28.5. 2010 je zřejmé, že si této skutečnosti byla vědoma. Tento problém řešila pouze z cestovní kancelář resp. leteckou společností a příslušné orgány státu pobytu za účelem prodloužení doby trvání povoleného pobytu nekontaktovala. Podmínky uvedeného ustanovení pak byly splněny.

Žalovaný dále uvedl, že podle ustanovení § 90 odst. 1 zákona o pobytu cizinců postup policie při hraniční kontrole a při vycestování cizince z území stanoví přímo použitelný právní předpis Evropských společenství. Tímto předpisem je Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15.3. 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob ("Schengenský hraniční kodex"). Podle čl. 5 odst. 1 tohoto předpisu jsou příslušníci třetích zemí povinni mimo jiné mít platný cestovní doklad, který je opravňuje k překročení hranice a dále vízum, pokud je požadováno na základě nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15.3. 2001 a Arménie je uvedena v příloze č. I citovaného Nařízení Rady jako stát, jehož státní příslušníci jsou povinni mít při překračování vnějších hranic členských států vízum. V průběhu správního řízení bylo jednoznačně prokázáno, že cizinka pobývala na území smluvních států bez platného víza a porušila citované ustanovení Schengenského hraničního kodexu, tj. mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která je součástí českého právního řádu.

Odvolací orgán pak po posouzení všech okolností případu v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu vzal v úvahu závažnost a nebezpečnost jednání cizince a s ohledem na zásadu přiměřenosti, rozhodl jak je ve výroku uvedeno, tzn. změnil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území z 8 na 5 měsíců..

Soud neshledal nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí žalovaného. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Žalovaný podle názoru soudu dostal uvedeným požadavkům na odůvodnění rozhodnutí, když ve vztahu k námitce žalobkyně přímo uvedl jaké ustanovení zákona o pobytu cizinců na daný případ dopadá (§ 90 odst. 1) a podle jakého právního předpisu Evropských společenství se pobyt cizinců z třetích zemí na území smluvních států řídí v případech jejich přeshraničního pohybu a poukázal na to, že při překračování vnějších hranic členských států cizinec musí mít platné vízum, nelze tedy pobývat na území smluvních států bez víza. Konečně žalobkyně sama v replice sice trvá na nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, sama však uznává, že vyjádření žalovaného k žalobě zohlednilo její námitky dostatečně; přitom rozdíl v argumentaci žalovaného uvedený v odůvodnění rozhodnutí a v tomto vyjádření se v základu neliší, vyjádření toliko podrobněji vysvětluje to, co v odůvodnění rozhodnutí uvedeno bylo a co platí v případech překračování vnějších hranic smluvních států schengenského prostoru, toliko se doplňuje, že příloha č. IV vízového kodexu, na kterou se odvolávala žalobkyně, se týká průjezdu přes mezinárodní tranzitní prostory letišť na území členských států, kdy občané Arménie nemusí mít letištní průjezdní vízum.

Ze shora uvedené právní úpravy přeshraničního pohybu cizinců z třetích zemí na území smluvních států schengenského prostoru také plyne, že nemůže obstát námitka žalobkyně, že se zdržovala v tranzitním prostoru mezinárodního letiště Praha –Ruzyně oprávněně. Skutečnost, že žalobkyně v době platnosti víza k pobytu na území smluvních států schengenského prostoru nemusela disponovat tranzitním letištním vízem totiž neznamená, že v případě, kdy jí vízum k pobytu skončilo, resp. vyčerpala dobu povoleného pobytu na vízum a zdržovala se na území smluvních států bez platného víza k pobytu od 15.5.2010 do 27.5.2010, požívá dále výhody, že nemusí mít letištní průjezdní vízum a že její pobyt na letišti, představujícím vnější hranici, je oprávněný. Uvedená výhoda svědčí těm, kdo nejen vstoupili, ale i pobývají na území smluvních států schengenského prostoru oprávněně a jak žalovaný správně poukázal příloha č. IV nařízení ES 810/2009 se nevztahuje navíc na případy vstupu (či výstupu) cizinců z třetích zemí do či z schengenského prostoru. Pro přeshraniční pohyb osob Schengenský hraniční kodex v rámci společné politiky členských zemí Evropského společenství rozlišuje tzv. společný prostor, v němž se mohou osoby svobodně pohybovat, přičemž stanoví pravidla pro pohyb uvnitř tohoto prostoru (překračování vnitřních hranic) a pravidla pro překračování vnějších hranic. Vnějšími hranicemi se dle definice čl. 2 bod 2. rozumí i letiště, mimo letišť pro vnitřní lety. Článek 5 tohoto kodexu se vztahuje na podmínky vstupu pro státní příslušníky třetích zemí, základní podmínkou vstupu je platné vízum k pobytu. Toto vízum musí mít i občané Arménie, jako země uvedené v příloze č. 1 nařízení Rady ES č.539/2001, na které uvedený článek výslovně odkazuje. Institut víza k pobytu na území znamená, že je osobě povolen vstup (v daném případě jeden vstup) na území v určitém časovém intervalu (zde od 4.5. do 27.5.2010) a pobyt po stanovenou dobu (zde 9 dní). Při vyčerpání doby stanoveného pobytu je povinen cizinec vycestovat, a tedy překročit vnější hranice tohoto prostoru zpět, protože po uplynutí stanovené doby pobytu jde už o pobyt neoprávněný v rozporu s uděleným vízem.

Nepřezkoumatelným soud neshledal ani rozhodnutí žalovaného ohledně důvodu, který jej vedl ke snížení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Žalovaný přihlédl k „závažnosti a nebezpečnosti jednání“ žalobkyně, které bylo shora v rozhodnutí popsáno a plyne ze spisu a za přiměřenou shledal kratší dobu než orgán prvního stupně. I když je toto odůvodnění strohé, je nutno přihlédnout k tomu, že odvolání samo neakcentovalo samotnou nepřiměřenost takto stanovené doby. Žalovaný tak k okolnostem uváděným žalobkyní a plynoucím ze zjištěného stavu věci přihlédl, a to ve prospěch žalobkyně, tímto postupem tak žalobkyně nebyla zkrácena na svých právech.

K námitce, že Policie České republiky neměla pravomoc rozhodnout o jejím vyhoštění, kromě shora uvedeného, soud dodává, že ochrana hranic není zájmem jen členského státu, na jehož vnějších hranicích se provádí, ale všech členských států, které zrušily ochranu vnitřních hranic, a proto Schengenský hraniční kodex stanoví i pravidla spolupráce členských států a zavazuje členské státy k zajištění výkonu hraničních kontrol podle tohoto nařízení a v souladu s vnitrostátní úpravou.

Podle ust. § 118 odst 2 zákona o pobytu cizinců se pro účely správního vyhoštění za přechodný pobyt na území považuje mj. i neoprávněné zdržování se cizince na území nebo zdržování se cizince v tranzitním prostoru mezinárodního letiště.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm.b) bod 8 zákona o pobytu cizinců (ve znění platném v rozhodné době) policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 5 let, neprokáže-li cizinec věrohodným způsobem, že na území smluvních států pobývá po dobu,

po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.

Z uvedených ustanovení, ve spojení s ust. § 3 odst. 2 písm.b), § 5 a § 90 odst. 1 zákona o pobytu cizinců plyne, že policie ČR byla nadána pravomocí postupovat při hraniční kontrole a při vycestování cizince z území schengenského prostoru podle pravidel stanovených přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství a v souladu s jím nastolenou právní úpravou pro přeshraniční pohyb osob z třetích zemí a s vnitřní právní úpravou rozhodnout i o vyhoštění žalobkyně, protože kontrola probíhala na vnější hranici schengenského prostoru a žalobkyně neprokázala, že na území smluvních států pobývala po dobu, po kterou k tomu byla oprávněna na základě schengenského víza, ale bylo prokázáno, že tuto stanovenou dobu překročila.

Pokud jde o vývoj právního základu spolupráce mezi členskými státy až k přímé aplikaci Schengenského hraničního kodexu, soud pro úplnost odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uveřejněné pod č. 2192/2011 Sb.NSS.

Soud tak neshledal v daném případě porušení zákona žalobou namítané, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek stanovených v ustanovení § 102 a následujících s.ř.s. u Městského soudu v Praze, a to ve lhůtě 2 týdnů po doručení tohoto rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst.2 s.ř.s.).

V Praze dne 9. března 2011

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu